

Козак – душа щира, звитяжна та правдива!

СВІТОВИЙ

Бог. Нація. Гетьманат.

Видання українського націоналістичного руху за Гетьманат №31. 5 квітня. 2016 р.

СУСПІЛЬСТВО І ТОТАЛЬНА ВІЙНА

Остаточну перемогу над московським імперіалізмом у самому широкому розумінні може забезпечити лише воєнізоване суспільство, а не тільки армія, навіть якщо остання професійно підготовлена та технічно забезпечена високотехнологічним озброєнням.

Аналіз військових конфліктів сучасності дає зрозуміти, що успішно протистояти геополітичним гігантам вдається не кадровим військовим формуванням, а саме невеликим групам ідеологічно вмотивованих бійців, що опираються на підтримку включених у процес протистояння широких верств населення.

Розглядаючи проблему новітньої московсько-української війни, не важко погодитись із тезою про те, що оперувати цифрами тут недоречно. Хоча, варто визнати, що міф про непереможність російської армії, після влучних попадань українських гранатометників, давно заржавів на полях Донбасу...

Прокремлівські сепаратисти на Сході України на справі являються лише уламком російського імперіалізму, що після подій 2013-2014-х рр. почав умовний процес запалення та інтоксикації організму нашої держави. У той же час, сепаратизм – це зброя яку ми свого часу повернемо проти Московії.

Лінія фронту на Донбасі повинна розширитись фронтом в Чечні, Дагестані, Татарстані, Сибірі, Ростові-на-Дону і так далі на південь та схід. Зброї на українських військових складах вистачить на всіх!

Отже, така стратегія вимагає всебічної народної творчості та ентузіазму. Ресурси для боротьби не потрібно шукати зверху. Ти, твої друзі та коло знайомих - це найголовніше!

Я з подивом для себе зрозумів, що у більшості молодих людей у віці 16-18 років здебільшого немає навіть власного комплекту форми (і це після двох років війни!), про серйозніші речі годі і думати. Цей факт говорить про те, що наше суспільство і його найцінніша складова – молодь, поступово відчужується від армії, що загрожує остаточно перетворити останню на державний інститут повністю підконтрольний політикам. Альтернатива відсутня, перемога буде куватись знизу. Якщо державі немає справи до молоді, за неї візьмуться націонал-революціонери...

Знамена наші – підняті щогли рук. Мета наша не всесвітнє щастя, але сталевий Порядок – це наша ідея, мета і спосіб! Саме це наразі необхідно націоналістами, адже до цього кличе буремний Схід...

© **Богдан ХОДАКОВСЬКИЙ**

«ГЕТЬМАНАТ І РЕЛІГІЙНА СВОБОДА»

Україна – повноправний нащадок княжої Русі і це стосується не тільки державної, соціально-політичної чи економічної спадщини, а головно релігійної! Ні для кого вже не є секрет, що однією з головних, а може й головною, причиною всіх негараздів України був і залишається до сьогодні церковний розбрат та поділ, що набули небувалого розмаху і стали страшним гальмом у поступі нашої Батьківщини до кращого майбуття...

Вічно ворогуючі між собою язичництво і християнство, православ'я і католицизм, патріархат Київський з Московським, свого роду є відгомонам суперечок політичних партій і громадських організацій, які стали вже невід'ємною частиною суспільно-політичного буття України, що ніяк не дійдуть згоди, хто ж головніший і чия релігійна догма є істиною для Української Нації. Але проблема полягає у тому, що більшість українців, до початку новітньої московської агресії, ставились до релігії як такої нейтрально, а то й зовсім байдуже, час від часу відвідуючи церкву чи капище, відзначаючи там календарні свята своєї віри. І лише військова агресія східного сусіда України пробудила колись забуте, а нині таке рідне відчуття наближеності до Бога і релігійних істин.

Хоча, релігія, останнім часом, перетворилася у знаряддя політичного тиску і втручання у справи "малих країн" з боку "великих": Польща і Литва, Московія і Білорусь, Сербія і Чоногорія, Іран і Ліван, Китай і В'єтнам, тощо. Цей перелік, на жаль, не є вичерпним і до сьогодні! Особливо ми побачили як релігія ставала одним зі знарядь етнічних чисток та політичних репресій на прикладі Української Держави. Постійна антиукраїнська агітація з боку так званої православної церкви Московського патріархату призвела до релігійного розколу в середині України, що триває вже майже 400 років! Непоправної шкоди національному відродженню Української Нації завдають і так звані, тоталітарні секти, псевдоязичницькі вчення, ісламська навала, тощо...

В історії релігія та питання віросповідання завжди були каменем спотикання і ставали поряд із політичним світоглядом на один щабель в дискурсі панування окремого класу, партії чи нації над опонентами. Спочатку різні магічні та анімічні тотеми замінив

собою політеїзм з незліченою кількістю божків в пантеоні природного стану речей. Вже за кілька століть політеїзм почав ставати деструктивним і руйнівним, адже епоха величних Єрусалима, Рима і Лхаси вимагала сталого і непорушного розвитку, поступу вперед. Тож виник монотеїзм: юдаїзм, буддизм та християнство, з часом до них приєднався і войовничий іслам. Монотеїстичні релігії, які в Європі та Азії суттєво похитнули позиції політеїзму, що не міг опиратись мечам і шаблям нових релігій, вплинули і на пращурів сучасних українців, давніх русичів, які сповідували язичництво.

З X ст. княжа Русь починає свій християнський шлях, але язичницькі культи не щезають, а йдуть у глибоке підпілля на довгі 1000 років. У добу Середньовіччя та Відродження християнство стає панівною релігією, яку деякі країни та нації в Європі сприймають майже як власну і прагнуть силою нав'язати іншим. Трохи пізніше, з моменту зникнення в ісламському морозі Османської імперії величної православної Візантії, на її спадок замість України-Русі починає претендувати схована у далеких болотистих лісових хащах ординська Московія, яка прагне стати 3-м Римом і панувати у східнохристиянському світі на противагу католикам з Аппенін.

Останні 300 років видозмінене московське православ'я нав'язує українцям свої правила та брехливу істину, аби не дати спинитись на ноги і дозволити відродити українську автокефальну церкву. Окрім цього східний ворог довгий час прагнув посіяти розбрат не стільки серед українців-християн, скільки взагалі серед всіх українців (християн, атеїстів, язичників, тощо), яку б релігію вони не сповідували. Завжди тримати у покорі волелюбних "малоросів-хохлів" було ідеєю фікс усіх московських правителів, так само діяли й інші країни: Англія по відношенню до Шотландії та Ірландії, Сербія по відношенню до Чорногорії та Хорватії, Іспанія і Португалія по відношенню до корінних мешканців Центральної та Південної Америки...

Але українці вистояли тоді, і вистоять зараз, адже жодна міліарна потуга, якими б вона мирними релігійними шатами не прикривалась, буде викрита і знищена. Церковний та релігійний розбрат серед українців був інспірований Московією, проте знайшов використання не лише нею, але й

Польщею, Німеччиною, Мадярщиною та Румунією у часи тривалих військових окупацій. Ворогам Української Нації завжди було вигідно посварити православного українця з українцем-язичником, а то й з українцем-католиком, адже у вигазі завжди опинялись сусіди-окупанти. Саме з такою метою більшовики спочатку руйнували храми і розстрілювали священників, аби потім відродити їх в своїй ідеологічній іпостасі. На світанку відродженої української незалежності питання релігії залишається актуальним, бо порушує питання національної єдності та культурної традиції зі збереженням ідентичності Української Нації попри всі спроби її знищити. На сьогодні всі українці, яку б віру чи релігію вони не сповідували, мають усвідомити свою національну єдність і забути про церковні чи догматичні чвари, стати оборонцем своєї нації та Батьківщини. Нині має бути проголошена свобода віросповідання та релігійна терпимість, що є гарантією і запорукою величчя та поступу Української Нації!

Як відомо, існують загальновідомі теми-табу для розмов в культурному товаристві, одними з яких є політика та релігія, в сучасному світі вони вийшли за власні межі та почали впливати один на одного. Їхня взаємозалежність, чітко вимальовується на всьому історичному шляху людства. Державні діячі, політичні партії окремі індивіди звертаються до загально людської духовної потреби, як до засобу маніпуляції масами. На превеликий жаль, це призводить до руйнації в людині, здатності до пошуку шляху до "свого Бога", чи то пак, віднаходження для себе "рідної віри". Віра є рушійною силою для звершень та тим, що навіть в часи безвиході, дає сили, йти до своєї мети.

Можна довго сперечатися, щодо плюсів та мінусів наявності в людини віри чи зневіреності, але кращими за слова є приклади з життя людей та цілих націй. Прикладом в Україні є релігійний Захід України та в більший мірі, атеїстичний Схід. В той час коли влада СРСР руйнувала з тріумфальним для себе успіхом нищила віру українців Сходу, на Заході народ захищав своє право на віру, а вона в свою чергу стала "колискою" українських традицій та цінностей. Масштаби важливості наявності Віри в суспільстві, можна відслідкувати порівнявши важливість родинних цінностей

Заходу та відірваний від коренів власних родів та української ідентичності загалом, Схід.

В мові, традиціях, релігійних обрядах "защитий" дух нації. Релігія, як віра в вище добро, спонукає людину прожити життя в самовдосконаленні, що дає змогу стати ближчим до Бога. Вшановуючи предків, ми тим самим, прививаємо нашим дітям шанувати нас самих. Такі релігії, як Православ'я та Рідновірство в своїх святах тісно сплелися з традиціями Української Нації!

Тому, Рух за Гетьманат, діючи в інтересах, Української Нації проголошує повну свободу віросповідання і совісті, проте засуджує всі релігійні течії, які своїми проповідями ведуть до розколу українського народу або відволікають його від нагальних задач розбудови і захисту Батьківщини. Ми виступаємо за заборону діяльності тих церков,

конфесій і релігійних течій, які отримують грошову та іншу матеріальну допомогу від іноземних держав. Якщо релігійна течія не може існувати в Україні без допомоги ззовні, то вона не є українською, бо не має підтримки українців. Кожна церква, що веде

антиукраїнську діяльність має покинути межі українських земель під загрозою переслідування з боку Держави Україна. Настає час змін і нашої остаточної перемоги, тож єднаймося і кріпимо наші лави на шляху до величних звершень і торжества ідей національного відродження і могутності України!

Рух за Гетьманат за для побудови новітньої могутньої української традиційної держави Гетьманату сприятиме відродженню власне української національної традиції, пробудженню в народі родової пам'яті, активізації енергетики сотень поколінь предків. За для духовного звільнення та морального очищення Рух за Гетьманат має на меті створити умови для формування єдиної духовної громади – Української Канонічної Автокефальної Церкви, що гармонійно поєднає віру, науку, мистецтво і фізичну досконалість. Ми перетворимо Україну на планетарний духовний центр, що несе народам світло істинних знань, вищий моральний закон, досконалу соціальну організацію і передові технології...

© Настя САРМАТі Денис КОВАЛЬОВ

«ЄВРОПА ЯК ІДЕОЛОГІЧНА ЦІННІСТЬ»

Європа! Уявлення, що в'яжуться з цим словом, різноманітні — бо неоднотайні окреслення самого цього поняття... Адже вони сягають від географічних стверджень аж до ідеологічних поглядів, і в багатьому собі суперечать. Вже географічно, поняття Європи, спірне, бо ж політичні моменти побільшують непорозуміння. Наприклад — чи належить СРСР до Європи чи ні? В школі вчили нас, що Урал є границею між Європою та Азією, сьогодні ж на просторі між Збручем і Каспієм точиться боротьба власне за пересунення границь Європи на схід!

Знищення турецького панування в південно-східній Європі стерло азійські впливи з європейських народів і поставило Туреччину між азійськими державами Близького Сходу. Але сучасна Туреччина збудована Кемалем-Пашою сама змагає до духового й цивілізаційного зближення з Європою. Іспанію й Португалію донедавна французькі історики називали країнами, яких можна сміло залишити поза увагою при розгляді останніх 50 років історичного розвитку Європи. Але з 1936 р. Іспанія стала її заборолом перед силами руїни, Португалія ж залишається при боці Іспанії. Дискусія над поняттєвою інтерпретацією Європи триває в усіх площинах і певно не скоро скінчиться.

Європа стоїть перед нами як многогранна (географічна, расова, політична, господарська й культурна) проблема. Саме тому, так важко охопити її, як цілість. Що більш розумово підійдемо до цієї проблеми, то складнішою стає її розв'язка. Європа — це скорше душевне її визнання... Європа все відкриває нові карти історії людства. Як така, вона проломила кордони власного простору через чужі континенти та океани. А все ж вона врінена в самій собі, коли не має вмерти й зректися свого післанництва. Європа неоднотайна й її не можна звести до спільного знаменника. Вона не була й очевидно не буде одним політичним табором. Європа, як певне визначення, умістовлюється в різноманітності історичних націй нашого континенту. Європу

переживається найсильніше тільки у власній нації! Це пережиття є одною з наймаркантніших рис українського націоналізму.

Як існує Європа Хвильового, так і є Європа Донцова! Слово "Єуропа/Європа" вимовляється сьогодні з особливим значенням, як післанництво, бо ж Європа — це сьогодні знов чудесна реторта, в якій відбуваються фаустівські процеси народження нового. В історії світа записуються перші розділи доби націоналізму — доби в якій відчувається чисто європейський дух і стиль!

Українська національна революція повинна бути європейською не тільки в розумінні духової постави її носіїв і не тільки своєю пов'язаністю з тим усім, що хвилює Європу, тою пов'язаністю, в якій наша творчість має бути сповненою почуттям вкладу власної цеглини в історію розвитку європейського духа, йде насамперед про виразно окреслене місце "Європи" в гієрархії наших ідеологічних цінностей. Європи існує в різних її виявах: релігії, культури, цивілізації

й політичної доктрини. Чи це все сьогодні необхідне й доцільне? Чи не загрожує це нашому рухові втратою внутрішньої правдивості власної ідеї? Ми підходимо тут до одної з найважливіших проблем доби націоналізму, а відповідь на поставлений запит мусимо шукати в наступних міркуваннях.

Існування й свідомість належать до двох різних площин, і не завжди

покриваються з собою. "Нація", як дійсність, існує, відколи є історія. Нація, в своїй внутрішній суті, є явищем метафізичного порядку. Чи вона має виразну окреслену (національну) самосвідомість, чи ця свідомість ще нескристалізована — це залежить від різних умовин. При існуванні національної свідомості — можливі знову 2 випадки. В першому — нація своє національне кредо й назовні називає власним іменем; в другому — вона може своє завдання й силу бачити в реалізації певного понаднаціонального принципу. В цьому другому випадку (наприклад впливи

французької революції 1789 р., або московського комунізму від 1917 р.) необхідно розрізняти значення цих ідей для націй, які їх видвигали, і їх діяння назовні. Ідеї французької революції піднесли духове й політичне значення самої Франції в світі на ціле століття. Для інших же націй, що стикалися з впливами Франції, вони не мали такого значення з багатьох причин. Зокрема тому, що витворювали ту чи іншу залежність від "метрополії" цих ідей (Франції), а також не характеризувалися тою прикметою, що для батьківщини "свободи, рівності й братерства" була найважливішою — зовнішньо-політичним післанництвом. Подібно з московським більшевизмом... Він конає сьогодні не тільки тому, що опинився в сліпому куті, в якому мусить опинитися кожна розкладова ідея, але й тому, що не оправдав себе як імперіалістичний інструмент московської нації назовні (зокрема супроти поневолених націй). Необхідно ствердити, що в діянні цих понаднаціональних ідеологій, як вияву свідомості даної нації, згадані зовнішньо-політичні моменти відбиваються й на внутрішній політиці. Сьогоднішня внутрішня криза провідних демоліберальних держав і СРСР в значній мірі спричинюється тим, що ідейні впливи обох революцій (1789 р. і 1917 р.) втрачають своє зовнішньо-політичне значення.

Доба націоналізму вносить у світову дійсність новий засадничий момент: сучасна нація не може рости коштом ідейного поневолення свого оточення в тій формі, як це було в століттях понаднаціональних принципів. Поодинокі нації доби, яка вже минає, могли мати ідеології, що не виправдуючи себе внутрішньо-політично, тим не менш забезпечували їм світове панування; засуджена на комормітацію ідея — жила далі, зрівноважуючи зовнішньо-політичними осягами свій внутрішній "дефіцит". Натомість доба націоналізму — це самоконцентрація націй, зусилля видобути з себе максимум енергії — отже примат внутрішньої політики. Але те, що зветься закордонною політикою, не могло зникнути! І націоналістичні нації змагаються з оточенням — в обороні, або в наступі. Цей змаг мусів би відбуватися в чисто матеріальній площині, бо ж як можна ідеєю

націоналізму, названою власним іменем, голою національною правдою, обеззброїти чи духово поневолити другу націю в оборонній чи агресивній цілі, коли ця ідея апелює власне до кожної нації бути сильною, змагатися й рости? Ця остання обставина матиме, можливо, деякий вплив на форми росту націй коштом оточення. Італійський фашизм розуміє імперію «як духове й моральне поняття. Імперію, себто націю, що кермує другими націями, можна розуміти так, що до цього непотрібне здобуття ні одного квадратного кілометра землі». І в добі націоналізму ніяка нація не може зректися засобів духової боротьби, але, в протиставленні до минулого, не діється в парі з тотальною (загальною) мобілізацією націй. Отже, коли йде про ідею поступу й досконалення людського життя на світі, то доба націоналізму, так мовити б, справедливіша. Бо вимагаючи максимум енергії від поодиноких націй, інтенсифікації життя "спецієс", і не визнаючи самого екстенсивного росту назовні — вона посуває людство більше вперед, ніж минула епоха лібералістичних імперіалізмів...

Ми бачимо в італійському "післанництві Риму", в італійському "латинстві", в нордійському післанництві III-го Райху Німеччини, (що пристосоване для неї, як для нації з перш за все континентальними аспіраціями) первні з другої площини, як абсолютна правда про націю. Коли ми говоримо про "Європу" в українській націоналістичній ідеології, то з того погляду, щоб ця ідеологія була звернена не тільки назовні, але й щоб переходила до ідейного

наступу на оточення з більшою й більше реалістичною, ніж досі, свідомістю шляхів цього наступу.

Московська "Протиевропа", українська (зовсім нового порядку) місія на чужонаціональних теренах теперішньої московської експансії, і, нарешті, необхідність мати нам, в стику з другими

європейськими націоналізмами, світогляд, що не виказував би порожнечі в ніякій сфері, і був би заповнений життєвим бойовим змістом — ось моменти, які кличуть нас за "Європою", що вже відчута й вимовлена, але ще невловні усвідомлена й розбудована, як органічна ідеологічна цінність!

© Ярослав ОРШАН

«УКРАЇНСЬКИЙ САРМАТИЗМ»

Український Сарматизм — концепція походження українців від давнього племені сарматів. За своїм характером — етнічно-культурна, нерідко з політичним забарвленням. Теорія сарматизму існувала і в інших народів. Зародилася вона ще в епоху Відродження й проіснувала в літературі до кінця XVIII ст. З'явилася через романтичне захоплення гуманістів античним світом, спроби повернути застарілу ономастику.

Згідно із "Географією" Птолемея, Сарматією називали Польщу, Литву з Україною, "Татарію" (Кримський півострів), а також поділяли на Європейську та Азійську (кордон проходив по гирлу річки Дон). Термін "Сарматія" завжди був географічно розпливчастим, але надзвичайно стійким. Сарматизм в європейській літературі, заснований на античній традиції, нічим її не збагатив у середні віки. Він був викликаний браком знань про Східну Європу, а тому з появою нової інформації просто зник. Але став одним із чинників формування теорії сарматизму в Україні.

Зростання національної самосвідомості українців зумовлене, з одного боку, етнічним розвитком, зіткненням з іноетнічним населенням Речі Посполитої, а з іншого — знайомством з гуманістичними концепціями, греко-римськими державами, в свою чергу, викликало інтерес до свого походження представників різних верств українського населення. В античних джерелах, вивчення котрих було основою навчальної системи ренесансних учбових закладів, наводилися відомості про сарматів — народ чи союз племен, які жили колись на території Східної Європи. Звідси народилася концепція сарматизму, за якою населення відповідної території Середньої та Східної Європи є безпосереднім нащадком сарматів.

З 1677 р. гетьман Війська Запорозького Юрій Хмельницький використовував титули "князя сарматського і гетьмана Війська Запорозького", а у деяких джерелах — "князя Сарматії, Малої Росії і України, вождь Війська Запорозького". Крім того, у літописі Самійла Величка XVIII ст. сарматськими називаються 2 народи: "арматійський народ польський" та "вольний, шляхетський, савроматійський, козако-руський народ". Там само щодо козаків вживаються епітети: "сармато-козацькі предки", "слов'яно-козаки", "козако-руські предки". Також, у тексті

Білоцерківського універсалу Богдана Хмельницького від 1648 р. до всієї України, Самійло Величко твердить про первинність сарматського походження козаків-русів, від яких пішли поляки: *«Передаємо вам це і сповіщаємо, що поляки народилися й пішли від нас же, савроматів та русів, і про це свідчать їхні ж польські хронікарі. Отож були вони спочатку братами нашими, савроматами й русами, але мали велику пожадність до слави й душезгубного багатства і віддалилися від співжиття з нашими стародавніми предками. Вони взяли собі іншу назву (тобто ляхи й поляки), і заволоклися аж за Віслу... Потім, як минуло відтоді вже багато часу, вони розплодилися й примножилися у своїх поселеннях понад Віслою і за Віслою і, невдоволені згаданими вже людськими шкодами і здирствами, безпричинно й по-зрадницькому повстали (як колись Каїн на Авеля) на русів чи савроматів, тобто на своїх же з давнини природних братів... Вони звоювали війною і привласнили через свою ненаситність достеменно наші зі стародавніх часів землі та провінції козако-руські, савроматійські від Поділля і Волох по Віслу і аж до самого Вільня і Смоленська. Мав наш край довгі й просторі кордони, включаючи землі Київську, Галицьку, Львівську, Холминську, Белзьку, Подільську, Волинську, Перемишльську, Мстиславську, Вітебську й Полоцьку. Вони, поляки, не тільки знищили і згладили на згаданих наших землях та провінціях ім'я наше славне козацьке, але, що найгірше й найбільше засмучує, запрягли вони всіх братів наших, роксолан, у невільниче підданське ярмо...»*. В іншому місці у зверненні Богдана Хмельницького до козаків, стверджується, що *«предки наші, відомі всьому світові Слов'яни, або Сармати і Руси...»*.

На нашу думку, цей варіант сарматизму відтворюється й у промові козака Зорки на погреб гетьмана Богдана Хмельницького. Дуже важливий факт, що 1677 р. разом із призначенням Юрка Хмельницького гетьманом у Немирові, османський султан надав йому титул володаря Сарматійського, що мало підкреслити автономність його країни. Такою ось є українська теорія сарматизму...

«МЕТОДИ І ЦІЛІ РЕВОЛЮЦІЇ»

Дивлячись на реакцію людей щодо радикальних подій у Києві та Львові (тут мова йде про погроми та підпали російських банків у лютому 2016-го р.), можна побачити тенденцію критики, дуже схожої критики, яка була 2 роки тому в бік протестувальників з Майдану від прокремлівсько налаштованих осіб. Мовляв це скотство, бидлотство, такими методами нічого доброго зробити не можна. І взагалі, дуже сильна критика в бік нового майдану та будь-яких рішучих дій. З одної сторони це провал, після такої "підтримки" народу можна повністю забути про революцію на довгі часи. Але тут є і інша сторона медалі. Усі ті самі люди що критикують погроми, дії на майдані та інше, не вдоволені теперішнім становищем та владою. Тому не все втрачено...

Основні аргументи які можна почути проти революції: 1) країна цього не витримає; 2) це неодмінно використає керманіч Кремля; 3) немає лідера який би став на місце теперішніх, а якщо він і знайдеться то Європа перестане нас підтримувати та обложить санкціями через те, що до влади прийшли націоналісти; 4) вже був один Майдан, і до чого це призвело? Це найчастіше, що можна почути від людей. Це дуже однобокий погляд, бо є і інший бік.

По порядку... Пункт 1-й - країна витримає все, вона не може зникнути поки є народ який називає себе українцями, та готовий відбудувати країну, а отже Україні потрібне перезавантаження усього. Пункт 2-й, Московія, вона використає все, як революцію, так і її відсутність. Адже з нашою владою можна домовитись, нашу владу можна купити. Пункт 3-й – тут складніше... У людей немає розуміння що лідер не візьметься нізвідки. Не може просто з повітря, з'явитися домінуюча сила, чи лідер який прийде до влади. Така сила може з'явитися лише у процесі. Пункт 4-й: в наших бідах винен не Майдан, в наших бідах винні ми, бо не закінчили його. Революція була зупинена на пів-дорозі, залишаючи в тилу купу зрадників які сприяють гниттю країни зсередини. Революцію потрібно закінчити!

Так, скоріше за все, вона перетвориться у бойню та перетворить нашу країну в руїну. але в нас є на вибір 3 шляхи. Перший, це вийти на мирний протест усією країною, оголосити страйк, та зупинити роботу усього що можна – від магазинів до аеропортів. Тоді

внутрішній ворог піде сам, бо спротив немає сенсу. Але такого не буде, бо такий вже наш народ, сумно це казати, але так і є. Другий шлях, це чекати з моря погоди, адже "зараз не час, не можна розхитувати човен". І тоді ми дочекаємося того, що режим внутрішньої окупації так міцно засяде в країні, що будь-які спроби, або навіть балачки про революцію будуть негайне присікатися. Це буде час репресій та тотального контролю, коли наші з вами діти навіть не будуть знати, що можливо жити краще ніж зараз. І є третій шлях... Революція тут і зараз, з погромами та розстрілами! Тому що, або ми дочекаємося коли це буде неможливо, або будемо гнити як країна ще століття. Революція тут і зараз – спопелить та знищить усе, але дасть нам шанс швидко відбудувати країну наново.

Далі поговоримо про методи... Революція потребує грошей! Так вже влаштований цей світ, що усе потребує грошей. На забезпечення миру потрібні кошти, на забезпечення війни потрібні кошти. Гроші потрібні на все. У революційних сил є 2 методи отримати гроші. Отримати фінансування, знайти спонсора, бути купленим, а значить бути використаним добровільно, що рівноцінно зраді. І другий метод – метод погромів, розбою, та пограбувань. Кремлівські банки треба не просто громити та спалювати, по можливості їх треба грабувати, а гроші пускати на революцію. Кремлівські банки, магазини, компанії – це перша ціль, їх пограбування на благо України це святе діло, друга ціль, це причетні до внутрішньої окупації України та олігархат. Поки революційні сили цього робити не будуть, в них не буде коштів на революцію, а якщо ці кошти є, то варто замислитися, а звідки? Тому не треба купляться на наявність гарних банерів, прапорів, та безкінечної агітації, це все потребує коштів...

Ми живемо у матеріальному світі, де має значення усе матеріальне. До добрих справ нікому окрім вас самих немає діла. Не цурайтеся брати те, що можете. Не цурайтеся криміналу. Кримінал це не завжди погано, а закон це не завжди добре. Якщо ти активіст, революціонер, роби заради своєї цілі усе! На руїнах нічого не побудувати, а сучасне життя вимагає сучасних правил, тож вигадуйте!

© **Українська ПІВОЛТА**

«ВОЇНИ ОДІНА І ЗАХИСТ САМОБУТНОСТІ»

Не так давно, а саме з осені минулого року, на вулиці великих міст Фінляндії вийшли активісти до цього нікому невідомої націоналістичної організації – "Воїни Одіна" (англ. *Soldiers of Odin*). Як не дивно, але кістяк цієї антимігрантської організації склали праворадикальні фінські патріоти з числа націоналістичної партії "Справжні Фіни" (фін. *Perussuomalaiset*), деяких неформальних і антисистемних націоналістичних рухів Фінляндії, як-то: "Фінська Ліга Захисту" (англ. *Finnish Defence League*) та "Національний опір" (фін. *Kansallinen Vastarinta*), а також небайдужі громадяни.

Ідейна складова, як до речі і мета, організації – "Воїни Одіна", дуже проста: її активісти захищають свою Батьківщину-Фінляндію (фін. *Suomen Kotimaa*) від "мусульман-загарбників" (більш відомі всім нам як прохачі притулку з ісламського світу!), окрім цього, обов'язком кожного воїна Одіна є патрулювання власного населеного пункту аби захистити корінне населення від тих, кого вважають "варварами-загарбниками". Вперше "Воїни Одіна" заявили про своє існування на вулицях міста Кемі у фінській Лапландії поблизу фінляндсько-шведського міждержавного кордону в жовтні 2015 р.

Один з лідерів організації, Міка Ранта пояснив, що вуличні патрулі з воїнів Одіна покликані зміцнити в людях відчуття безпеки на тлі раптового масованого прибуття мусульман-біженців. Місто Кемі знаходиться за 30 км від іншого прикордонного фінського міста Торніо, через який до Фінляндії зі Швеції прибувають багато шукачів притулку, переважно дорослих чоловіків у віці від 15 до 35 років з Афганістану та Іраку, Сомалі та Чаду. У Фінляндії вже 3 роки триває соціально-економічна рецесія, а прохань щодо надання притулку для мусульман-мігрантів з Північної Африки та Близького Сходу збільшилась у рази: так, за даними статистичного департаменту міністерства зовнішніх справ Фінляндської Республіки у 2014-му р. загальна кількість біженців дорівнювала 3651 осіб, то вже у 2015-му р. їхня кількість сягнула позначки у 32479 осіб.

За останні 3 місяці свою активну діяльність члени антимігрантської патріотичної організації "Воїни Одіна" розгорнули у 23 населених пунктах Фінляндії, а також у

сусідніх країнах Балто-Скандинавського регіону: у Швеції, Норвегії, Данії та Естонії. Окрім вуличного патрулювання, за яким пильно стежить і міська поліція, зокрема у Гельсінкі, Тампере, Оулу, Йоенсуу, Кемі та Торніо, воїни Одіна організовують різного роду антимігрантські демонстрації з транспарантами та гаслами на кшталт "Іммігрантів не вітаємо!", "Геть насильників, а не біженців!", "За національну ідентичність!", тощо... Як не дивно, але потужним стимулом для поширення своєї подальшої діяльності "Воїни Одіна" отримали на початку січня 2016 р., коли великі міста Західної та Центральної Європи сколихнула хвиля згвалтувань, розпочата мусульманами-біженцями в новорічну ніч у німецькому Кьольні, але також зачепила і Гельсінкі та Стокгольм, де було повідомлено про 15 випадків нападів на білих жінок.

Поки воїни Одіна, на відміну від своїх ідейних побратимів з "Національного опору", ще не мали змогу взяти участь в жодній вуличній сутичці з ісламськими мігрантами, адже уряд Фінляндії та місцеві загони поліції попереджені про будь-які можливі провокації і не допускають розгулу насилля. Правда, офіційний Гельсінкі в обличчі президента Саулі Нійністьо та прем'єр-міністра Югі Сіпіля недвозначно відкидають існування цієї організації від імені усіх громадян Фінляндської Республіки, як колись подібне робили Лаурі Реландер та Пер-Евінд Свінгфвуд із профашистським "Лапуаським рухом" Вігторі Косоли у 1929-1933 рр.

Так, за повідомленнями щоденного норвезького журналу "**Dagbladet**", фінської телерадіокомпанії "**Yle**" та естонського мережевого видання "**Delfi.EE**", націоналістичний вуличний патруль фінської антимігрантської спільноти "Воїни Одіна" розширив мапу своєї присутності аби не стільки провадити захист європейської національної ідентичності проти мігрантів з ісламських країн Азії та Африки, скільки мати можливість формувати власні інтернаціональні загони для здійснення вуличних сутичок і нагнітання ситуації з біженцями. У відповідь на закиди вищеназваних демоліберальних ЗМІ, воїни Одіна заявили, що метою на їхньої націоналістичної організації на сьогодні є поширення власної присутності в кожній

країні, яка постраждала від мігрантської навали та мультикультурної політики асиміляції з винищення національної європейської ідентичності недолугими євроінтеграторами та владними бюрократами, а вуличні сутички – це лише один з методів боротьби за свою націю, а ніяк не спосіб розпочати міжконфесійні та міжетнічні конфлікти на вулицях європейських міст, серед яких Осло, Берлін, Копенгаген, Гельсінкі, Стокгольм. Відень та Париж.

Згідно із повідомленнями у соціальній мережі Facebook, активісти антимігрантської спільноти "Воїни Одіна" вже незабаром, весною 2016 р., у всіх великих містах країн Скандинавії відкриють свої регіональні представництва цієї організації з метою вуличного патрулювання, недопущення мігрантських бунтів та гвалтівних вакханалій, а також, підвищення серед простих норвежців, як і фінів, почуття справжньої безпеки. Саме захистом та охороною своєї домівки і вулиць, "Воїни Одіна" прагнуть довести не тільки місцевій поліції, але й пересічним громадянам, що якщо влада не в змозі гарантувати безпеку та громадський спокій своїми методами, тоді це питання вирішують патріотичні спільноти та небайдухі мешканці. Як би там не було, але для воїнів Одіна захист своїх співгромадян від ісламських мігрантів – це справа принципу, хоч за законність і порядок у будь-якій цивілізованій країні і відповідає поліція, яка не в силах втримати ту неконтрольовану навалу біженців з Азії та Африки...

Тим часом дехто з пересічних фінів не тільки у соціальних мережах підтримує антимігрантський рух "Воїни Одіна", але й відкрито долучається до вуличного патрулювання міст Фінляндії. Молоді люди, у своїй більшості парубки від 18 до 30 років, вдягнуті у чорний одяг (шкіряні куртки та теплі светри-балахони), з вишитим на спині обличчям вікінга вкритого фінським прапором, у важких берцах, іноді навіть у балаклавах та з дерев'яними битками, патрулюють вулиці Гельсінкі, Оулу, Турку,

Тампере, Куопіо, Йоенсуу, Кемі, Асіккала, Сейняйокі, Вааса, щоб захистити місцеве населення від мусульман-завойовників.

У свою чергу, генеральний прокурор Фінляндської Республіки Матті Ніссієн дивиться на ситуацію з діяльністю організації "Воїни Одіна" більш скептично, ніж інші фінські можновладці. Так, зокрема в інтерв'ю щоденній газеті "Kaleva" він зазначив, що якщо повернутися до нещодавньої європейської історії, то можна побачити, що нічого доброго не вийшло з так званих вуличних патрулів, саме тому, на його думку, цей вид силових угруповань не сприймається як саме громадська ініціатива, а не праворадикальна маргінальна спроба із захопленням та контролем місцевої влади.

Проте, заяви різних фінських урядовців, депутатів та чиновників не лякає хоробрих та мужніх воїнів Одіна, що здійснюють охорону порядку на вулицях рідних міст, адже найголовніше - це розповісти співгромадянам про справжні хижі наміри псевдомігрантів і не дати загубити свою власну національну ідентичність у мороці культурмарксистської проісламської асиміляції. "Воїни Одіна" стверджують, що чоловіки близькосхідної зовнішності (афганці, сирійці, іракці та еменці), очевидно з новоприбулих біженців, неодноразово тинялись поруч зі школами і фотографували молодих фінських дівчат на власні мобільні телефони, намагаючись таким чином розважити свої варварські звірині інстинкти. Проте, будь-які спроби іноземного гвалту воїни Одіна душать в зародку, не зважаючи, що є дуже дивним, на протидію місцевої поліції. Тож, саме активна протидія ісламській навалі і має таким чином підтримати кволу європейську національну ідентичність, зокрема і фінську...

І на останок, хотілося б зазначити, що небайдуха молодь Фінляндії активно підтримала створення і діяльність вуличних антимігрантських патрулів під проводом "Воїнів Одіна", хоча і не має бажання та досвіду підміняти собою поліцію. Власне, такий своєрідний прояв самоорганізації фінських націоналістів, патріотів та інших небайдухих громадян абсолютно необхідний, адже сьогодні, у часи гібридних воєн та новітнього переселення народів (з ісламського варварського світу до цивілізованої Європи), дуже важливо, щоб громадяни виявилися вчасно готовими підтримати та підставити плече правоохоронним органам та збройним силам, а ніяк не замінити їх.

© Калев КОРТТІНЕН

«ТРАДИЦІЯ, ВІРА, ПРОГРЕС»

За останні кілька десятиліть традиційний устрій життя більшості людей змінювався із небувалою швидкістю, і сьогодні ми живемо в епоху інформаційних технологій, де, здавалося б новітній винахід здатен безнадійно застаріти в найкоротший строк. Тож сьогодні, в добу нанотехнологій і гігантських бетонних мегаполісів, ми часто замислюємося, що в нинішніх життєвих умовах повсякчасних змін глобалізму вже не залишилося місця Традиції та Вірі. Тож іноді, ми запитуємо себе, а що є насправді Традиція та Віра, і які вони посідають місце в сучасному світі?

Відповідь на це питання дуже просте: Традиція – це наш культурний код, це те, що ми всмоктуємо із молоком матері в дитинстві, а саме-свою мову, свою етнічну культуру, свою систему цінностей або менталітет, а також, безумовно, такий важливий елемент як релігія! Безрелігійне суспільство нікому до наших днів збудувати не вдалось. Навіть московськими більшовиками та їхніми імітаторами з країн 3-го світу не було зруйноване релігійне чужання в народних масах своїх підданих. Кожне історичне суспільство на Землі мало свої релігійні вірування, і не дивлячись на спроби різного роду комуністів та тоталітарних виродків нав'язати в окремо взятих країнах так званий "науковий атеїзм на державному рівні", з рештою, переважна більшість людей так, або інакше має втримала свою власну систему сакральних цінностей, зберегла віру предків...

Також важливим елементом Традиції залишається й Сім'я, не випадково девізом португальської корпоративної держави епохи правління Антоніу ді Олівейра Салазара було: «Бог, Вітчизна, Сім'я!» – так звані з кити традиціоналізму. Традиціоналізм, як своєрідна та природна ідея, насамперед спрямований на захист національних цінностей – він є фундаментом і точкою відліку абсолютно будь-якого народу, а отже, поки будуть існувати різні народи, буде існувати і їхній власний традиціоналізм. Сам по собі Традиціоналізм як ідея суто елітарна, хоча і не відірвана від реалій, а так чи інакше сучасна нам як західна цивілізація, нехай і перекручена ліволіберальною корозією мультикультурної асиміляції, з усіма її плодами і досягненнями: науково-технічним прогресом, розвиненою медициною, високою культурою, які стали зразком для всього

іншого світу – є **de facto** плодом Традиції, і традиціоналістів – тієї войовничої, традиційної меншини про яку говорили Карл-Густав Юнг, Юліус Евола і Хосе Прімо де Рівера. Власне, саме вони, не дивлячись на нарікання облудлої навколишньої сірої маси, впевнено вели людство вперед, до вершин Олімпу історії, здійснюючи часом найграндіозніші звершення.

Традиціоналістами були всі великі завойовники: від Рамзеса II до Наполеона I Бонапарта; всі суворі законодавці: від вавілонського царя Хамурапі до американця Бенджаміна Франкліна; всі великі вчені: від давньоеллінських Гіппократа і Арістотеля до сумнозвісного британського еволюціоніста Чарльза Дарвіна... Саме тому, завданням сучасних традиціоналістів є збереження національної ідентичності народів, до яких вони належать. Для нас важливо перш за все не допустити розкладання західної, радше європейської цивілізації – Традиції, що стала двигуном Прогресу, прогресу заснованого на романському, німецькому, давньоруському і староеллінському фундаменті. Традиція та Прогрес чітко окреслили майбутнє, спираючись на славетне минуле та предковічні релігійні устої окремо взятих народів: католицтво для поляків та іспанців, протестантство для шведів та англійців, православ'я для українців та греків...

Сучасна цивілізація дісталася нам від наших предків, які зі зброєю в руках захищали не тільки Вічні Міста як Рим чи Київ від орд варварів з Півдня та Сходу, а й нашу історію, звичаї, вірування. Тепер чергу у цій боротьбі за Віру, Традицію і Прогрес маємо продовжити ми. Що правда, тепер цивілізаційна війна знайшла дещо інший формат – сьогодні це війна за серце і розуми людей, війна за те, щоб наша спадщина не була поглинена мультикультурним монстром, породженим гнилою лівацькою ідеологією, спрямованою на знищення, але ніяк не на творення! А зі стежки цієї війни проти потворності варварства і рабства, стежки Традиції та національної ідентичності нам вже не зійти, бо вона ведеться не одну сотню років, і перемога в ній залежить тільки від тієї войовничої традиційної меншини, що подібна атласам і титанам, які тримають небосхил від неминучого падіння у морок.

© **Карл КРАЇЦ і Ревуч СІЧОВИЙ**

«БЛАГОДІЙНІСТЬ»

Одного спекотного травневого дня по старій кам'яній дорозі котила веломашину молода дівчина, вона була посильною сільської ради. Біля одного з будинків, підійшла до воріт і голосно оклинула перекикуючи гавкіт хазяйської собаки до господаря двору...

- Петро Трохимович виходьте!
- Ну що там Оксанко – виглянув з майстерні сивоголовий худий дідусь.

- Вас сільський голова гукають.
- А чому сам не прийшов, а гукає?
- Та не Вас одного, ще Андрія Денисовича. Ветеранів.

- Щось даватимуть?
- Ні везимуть до району на якийсь захід.

За хвилини двадцять, охайно одягнений, з розчесаною сивою шевелюрою, шкандибаючи на поранену в війну ногу, йшов до сільради Петро Трохимович.

Біля сільради на лавочці вже сидів Андрій Денисович.

- Доброго дня юначе Андрію – привітався Трохимович.

- Доброго тобі Петро.
- Що це нас згадали?
- Свято Перемоги на слідкуючій неділі.
- Дивись, наш сільський голова йде.
- Ото він і розповість нам як нас поздоровляти будуть цього року.

Від дверей будівлі, прискореним кроком до ветеранів йшов Олексій Дмитрович. Чоловік середніх років, темноволосий в світлій тенісці і широких з легкої тканини шароварах. Він нещодавно обраний на цю посаду і тому ще трішки грався в посаду не розуміючи всю її важкість і безвихідність у більшості питань.

- Здравствуйте. Треба завтрашнього дня їхати до району.

- З якою метою?
- Будуть Вас вітати з Святом Перемоги.

- В якій формі. Концерт, вистава, святкове засідання.

- Благодійний обід.

- Це що як в нічліжці для бомжів.

- Ну, що ви таке говорите. Це обід, який до свята оплатив Сергій Олегович.

- Серьожа що був комсомольцем, а потім інструктором райкому?

- Так.

- І з якого кошту це заплатив?

- За рахунок власного бізнесу.

- За рахунок вкраденого районного млина і олійниці.

- Ну, що ви таке говорите? Він його приватизував, взяв в оренду з правом викупу.

Наступного дня з двоякими почуттями сиділи на задньому сидінні стареньких Жигулів сільського голови два діда. В святкових кашкетах, вихідних костюмах і з записками в кишенях що придбати додому. Їхали в роздумах над життям. Виглядали у віна автівки на поля, не раз виорані і засіяні ними, аж поки не з'явилися околиці райцентру. Біля будинку культури вже шумів народ. З усіх сільських рад, за рознарядкою звезли учасників бойових дій Другої світової війни. Гомоніли про життя, згадували минуле, обговорювали сьогоднішню подію. Обід, в такій формі, був в диковинку такого раніше не було. Мітинг, шана ветеранам, фронтові сто грам з доброю закускою, спілкування. А цього разу на першому плані акцентування на безплатному обіді і людині за чий рахунок. Вроді захищали не державу, а цього інструктора райкому, що прихвativ частину районної власності.

Столи ломилися в фойє будинку культури від неглибоких тарілок з супом, обмеженої кількості другої страви, занадто світлого компоту. Повсідалися, розлили по чаркам горілки. Людей, за столи, сотні півтори

зібрали. Половина ветерани, а половина працівники райадміністрації і райвиконкому. До середини залу неквапливою ходою вийшов товариш-благодійник. Піднявши чарчину почав поздоровляти: "Шановні ветерани! Дозвольте привітати... Дозвольте побажати... Та як би не ви...". Одним словом можна передати так: "Многії літа якщо зможите...". Тихіше ніж "за упокой" на поминках випили за перемогу. Цокали в неглибоких тарілках ложки черпаючи пісний суп. Був ще другий тост і третій останній...

Їхали спочатку мовчки. Потім сільський голова наважився запитати.

- Ну як Вам оце все?

- Кепсько. Воювали щоб на старості як бомжів до району возили кормить. До пам'ятника навіть не ходили. Добре що за першим тостом хоч наголосили по якому поводу та за чий рахунок.

- Що так то так.

- Виписали б по районній газеті чи по кубометру дров привезли б. А то отак воювали а на старості така шана переможцям фашизму.

- Давайте діди зараз візьмемо в крамниці пляшку, закуску та під сільрадою сядемо в холодочку...

- Підтримую.

- Тільки скинемось, благодійництва нам на сьогодні досить.

Під липами, на котрих розпускалася молода листва, сиділи за столом три односельця. Внизу грала сонячними променями ще холодна дніпровська вода. На скатертині розклали харч, куплений в складчину. Згадали, не цокаючись, тих кого вже нема.

- Знаєш голову, кепсько від спогаду про сьогоднішню поїздку.

- Самому не пособі і бензину сільрадівського спалили на кошт більший ніж той обід коштує.

- А ти думаєш вони це розуміють.

- Та ви що? Зараз там така гулянка йде. Дочекались щоб вас по домах відправити і свято собі влаштували.

- На кошт благодійника?

- Ви як діти малі. На кошт районного бюджету. Там грошей того благодійника хіба що на компот. Приміщення безкоштовне, районний бюджет виділив коштів, а він примазався як маючий неофіційну владу.

- А як це неофіційну.

- Брат в нього начальник міліції, зять керує податковою, кум голова райдержадміністрації, сваха завідує культурою в районі, сват в прокуратурі. От вони йому і допомагають переводити з комунальної і державної власності в особисту все що сподобається.

- Оце тобі інструктор партії?

Розходилися діди по домам поздоровленні. Так поздоровленні, що аж серце прихвачувало. Воювали, голодували, недосипали, все працювали щоб якось краще було. А тільки кому? Отаким інструкторам, що вичекали часу обкрадати.

А за два дні було дев'яте травня. День Перемоги. Біля пам'ятника вітали дітки ветеранів. А ж з гори стрілою автівка. З неї вийшла поважна жінка в святковому вбранні.

- Денисович поглянь, це ж завідувача культурою в районі.

- Сваха благодійника?

Лилося піснею поздоровлення тієї "свахи". Вона бажала добра і висловлювала шану. Розділяла, на словах, нинішнє скрутне становище ветеранів, забувши зняти з себе коштовні прикраси. Тільки від цього було на душі пусто не тільки у ветеранів. Та і віри у все це не було.

© Юрко ФОМЕНКО

РЕДАКЦІЯ

Головний редактор - Денис КОВАЛЬОВ

Заступник головного редактора - Анастасія КУЗНЕЦОВА

Технічний редактор - Ревуч СІЧОВИЙ

Консультанти: Олександр ПИСАРЕВСЬКИЙ, Юрій ЯКУБА

Усі ваші відгуки та пропозиції надсилайте нам на електронну поштову скриньку:

m. Sichevaco, SichovukInfo@ukr.net, sichovuk.com.ua

Офіційне видання Руху за Тетьюманат друкується за сприяння незалежної мережевої інформаційної агенції «Національна Ініціатива»
Щомісячний наклад - 100 примірників. Друк - самвидав.